

Μαρτύριος Δαμασκηνός

Μαρτύρησε στην Κωνσταντινούπολη

στις 13 Νοεμβρίου 1681

Ο Άγιος καταγόταν από τη συνοικία του Γαλατά στην Κωνσταντινούπολη και ονομαζόταν Διαμαντής. Είχε ευσεβείς γονείς, τον Κυριακό και την Κυριακή και ήταν ράπτης. Σε νεαρή ηλικία όμως έμεινε ορφανός και ζούσε άστατη ζωή.

Κάποια μέρα συνελήφθη από τους Τούρκους για κάποιο αδίκημα που έκανε και, για να αποφύγει την ποινή, αρνήθηκε τον Χριστό.

Με το πέρασμα των χρόνων όμως συναισθάνθηκε το μεγάλο κακό που έπαθε και έφυγε για το Άγιο Όρος, στην Ι. Μονή Μεγίστης Λαύρας, όπου έγινε μοναχός. Έζησε πάνω από δώδεκα χρόνια με πικρή μετάνοια, πολλή άσκηση, υπακοή, νηστεία, αγρυπνία, προσευχή, εγκράτεια, σκληραγωγία, με αποτέλεσμα να υπερβεί

στην αρετή πολλούς μοναχούς της εποχής του.

Όμως η συνείδησή του δεν τον άφηνε να ησυχάσει για την άρνησή του και ήθελε να βρει την ευκαιρία να ομολογήσει τον Χριστό εκεί όπου Τον αρνήθηκε και να μαρτυρήσει. Βρήκε πράγματι ευκαιρία με την επίσκεψη του Πατριάρχη Διονυσίου στην Μονή, υποτάχτηκε στη συνοδεία του και ήρθε στην Κωνσταντινούπολη.

Μετά τον θάνατο του Διονυσίου και με τη συμπαράσταση κάποιου άλλου Λαυριώτη μοναχού ξεκίνησε ο Άγιος τον αγώνα της ομολογίας και του μαρτυρίου. Έκοψε τα μαλλιά του και φόρεσε ρούχα ναυτικά, για να μη προκαλέσει τυχόν αντίποινα στους μοναχούς, και αφού μετέλαβε των Αχράντων Μυστηρίων στον Άγιο Νικόλαο στον Γαλατά, πέρασε από την Αγία Σοφία και στάθηκε και προσευχόταν, κάνοντας το σταυρό του. Βλέποντάς τον οι Τούρκοι να προσεύχεται σε κείνο το μέρος έμειναν άναυδοι αλλά τον προσπερνούσαν νομίζοντάς τον για τρελλό. Φεύγοντας από κει ο Άγιος συνάντησε ένα γραμματισμένο Τούρκο, ο οποίος κρατούσε ένα βιβλίο και διάβαζε. Σταμάτησε και άρχισε συζήτηση περί πίστεως, στο μεταξύ μαζεύτηκαν και άλλοι Τούρκοι, όπου ο άγιος άρχισε να τους μιλάει για τον Χριστό, την αλήθεια της χριστιανικής πίστεως και την πλάνη του Ισλάμ. Τον θεώρησαν πάλι τρελλό και τον άφησαν. Εκείνος επιμένοντας πήγε πιο κάτω σ' ένα τζαμί και είπε τα ίδια στους χοτζάδες και εκείνοι παίρννοντάς τον για παράφρονα τον έδιωξαν.

Τότε πήγε στην αγορά όπου στάθηκε και φώναξε με μεγάλη φωνή :

Άνδρες Ισμαηλίτες, μόνη η πίστη του Χριστού είναι αληθινή, εσείς πλανηθήκατε και πρόκειται να κολαστείτε.

Κατά παρόμοιο τρόπο και εκείνοι τον παρέβλεψαν.

Την άλλη μέρα το πρωί πήγε στην αυλή του βεζύρη και άρχισε να λέει τα ίδια στους γραμματικούς. Τον άρπαξαν τότε εκείνοι, τον έδειραν ανηλεώς και τον έδιωξαν ως τρελλό.

Την τρίτη ημέρα πήγε στον στρατώνα των Γενιτσάρων και, την ώρα που έβγαινα από την προσευχή τους, τους προκαλούσε με τον ίδιο τρόπο. Κι αυτοί θεωρώντας τον φρενοβλαβή δεν του έδιναν σημασία.

Περίλυπος τότε επέστρεψε στο κατάλυμά του στον Γαλατά και όλη τη νύχτα προσευχόταν στον Θεό να τον συγκαταριθμήσει στον χορό των μαρτύρων του.

Την άλλη μέρα, Κυριακή, πήγε στο τζαμί του Τοπχανά, όπου λέγεται πως εξώμοσε και, την ώρα της συγκέντρωσης των Τούρκων για προσευχή, τους φώναξε πως ο Χριστός είναι ο αληθινός Θεός και σωτήρας του κόσμου. Εκείνοι εξαγριώθηκαν, τον άρπαξαν, τον χτύπησαν αλύπητα και τον πήγαν στον δικαστή του Γαλατά. Εκεί ο άγιος είπε όχι μόνο αυτά αλλά πολύ περισσότερα εναντίον του Μωάμεθ και της διδασκαλίας του. Ο δικαστής εξέδωσε την απόφασή του και τον έστειλε στον βεζύρη. Ο βεζύρης τον ρώτησε αν όσα του καταμαρτυρούν είναι αληθινά. Στην καταφατική απάντηση του αγίου ο βεζύρης με ήμερο τρόπο του είπε: ας είναι συχωρεμένο το έγκλημά σου γιατί και συ είσαι ραγιάς του Σουλτάνου και

υποχρεωμένος να πληρώνεις τους φόρους και γι' αυτό σου χαρίζεται η ζωή. Αλλά και ως φαίνεται είσαι φτωχός και γι' αυτό επιθυμείς τον θάνατο.

Ο άγιος τότε του απάντησε:

Δεν είμαι φτωχός, είμαι μάλιστα πλουσιότερος από σένα γιατί έχω τον θησαυρό της πίστεως μέσα στην καρδιά μου, ο οποίος αστράφτει περισσότερο από τον ήλιο. Διότι τον πλούτο, που εσύ σύναξες ως τώρα, αύριο τον παίρνει άλλος, ο πλούτος όμως της πίστεως που εγώ απόκτησα μένει πάντοτε δικός μου και με αυτόν θα πάω στη Βασιλεία των Ουρανών.

Βλέποντας ο Βεζύρης ότι με τίποτα δεν πείθεται εξέδωσε καταδικαστική απόφαση. Τον παρέλαβε ο αρχιδήμιος, τον έδεσε και τον πήγε μπροστά στην πύλη του Πατριαρχείου, στο Φανάρι, όπου και τον αποκεφάλισε. Ο ηγούμενος Μακάριος του μοναστηριού του Μαύρου Μόλου αγόρασε και φύλαξε τις πόρτες του εργαστηρίου απέναντι στην είσοδο του Πατριαρχείου, που είχαν βαφτεί με το αίμα του μάρτυρα.

Το άγιο λείψανο έμεινε εκεί κατά τη συνήθεια τρεις ημέρες. Μετά το αγόρασαν ευσεβείς Χριστιανοί και το μετέφεραν στη νήσο Χάλκη, όπου ενταφιάστηκε με ευλάβεια πίσω από το Άγιο Βήμα, στην Ι. Μονή της Θεοτόκου.

Πατριαρχικός Ναός Αγίου Γεωργίου στο Φανάρι